

Οι τρεις ενέργειες των πονηρών πνευμάτων.

Άγιος Ιγνάτιος Μπριαντσανίνωφ.

Τα πονηρά πνεύματα διεξάγουν αμείλικτο πόλεμο εναντίον μας για να μας απομακρύνουν από την ευαγγελική διαγωγή, τη χριστομίμητη ταπείνωση, την κατάνυξη και την πνευματική θεωρία, για να αποτρέψουν την απελευθέρωσή μας από τον ζυγό των παθών και την ανάστασή μας, για να μας κρατήσουν στην κατάσταση της τυφλότητας, της δουλείας και του θανάτου. Σ' αυτόν τον πόλεμο ξεχύνουν όλη τη φυσική τους κακία και όλη τη φυσική τους πανουργία. Και ονομάζω την κακία και την πανουργία τους φυσικές, όχι επειδή πλάστηκαν μ' αυτές. Όχι! Τα πονηρά πνεύματα πλάστηκαν αγαθά, ξένα προς το κακό. Με την εκούσια πτώση τους, όμως, οικειώθηκαν το κακό κι έγιναν ξένα προς το καλό.

Τα πονηρά πνεύματα ενεργούν εναντίον μας, πρώτον, με λογισμούς, δεύτερον, με φαντασίες και, τρίτον, με άμεση επαφή. Από τις ενέργειές τους αυτές μπορούμε να τα αντιληφθούμε και να τα μελετήσουμε, καθώς μάλιστα υπάρχουν άφθονες σχετικές αναφορές στην Αγία Γραφή.

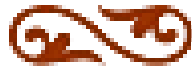
Το Ευαγγέλιο μας πληροφορεί πως ο διάβολος πρώτα έβαλε στην καρδιά του Ιούδα του Ισκαριώτη τη σκέψη να προδώσει τον Θεάνθρωπο (Ιω. 13:2) και μετά μπήκε ολόκληρος μέσα του (Ιω. 13:27). Από το Ευαγγέλιο, επίσης, μαθαίνουμε πως ο Ιούδας είχε κλίση προς τη φιλαργυρία (Ιω. 12:6) και, παραβαίνοντας τις εντολές του Κυρίου, ικανοποιούσε το πάθος του αυτό με το πρόσχημα της φροντίδας για τους φτωχούς. Ο διάβολος εκμεταλλεύθηκε τη φιλαργυρία του Ιούδα για να του υποβάλει την ιδέα της προδοσίας. Και όταν ο μαθητής του Χριστού υιοθέτησε τη διαβολική εισήγηση, αποφασίζοντας να την πραγματοποιήσει, τότε ο πονηρός τον κυριέψε ολοκληρωτικά. «Μπήκε μέσα του ο σατανάς», λέει ο μακάριος Θεοφύλακτος, «μπήκε, δηλαδή, στο εσωτερικό της καρδιάς του και κυριέψε την ψυχή του. Πρωτύτερα τον ενοχλούσε απ' έξω με το πάθος της φιλαργυρίας· τώρα, όμως, τον κατέκτησε τελείως» (Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας, Ερμηνεία εις το κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον, κεφ. ΙΓ', στ. 26-30).

Είναι φοβερό το να συμφωνεί κανείς με τη σκέψη του διαβόλου. Ύστερ' από μια τέτοια συμφωνία, ο Θεός φεύγει μακριά από τον άνθρωπο, κι εκείνος χάνεται. Αυτό έγινε με τον Ανανία και τη Σαπφείρα, οι οποίοι, όπως αναφέρουν οι Πράξεις των Αποστόλων, με υπόδειξη του διαβόλου αποφάσισαν να πουν ψέματα στο Άγιο Πνεύμα και αμέσως μετά την ανομία τους έπεσαν νεκροί. Χαρακτηριστικά είναι τα λόγια του αποστόλου Πέτρου προς τον Ανανία, πριν ο τελευταίος ξεψυχήσει: «Γιατί, Ανανία, άφησες τον σατανά να κυριέψει την καρδιά σου; Γιατί είπες ψέματα στο Άγιο Πνεύμα;...» (Πραξ. 5:3).

Το ότι ο διάβολος πολεμάει τον άνθρωπο και με φαντασίες είναι φανερό από τους πειρασμούς στους οποίους υπέβαλε τον ίδιο τον Θεάνθρωπο. «Του έδειξε», λέει, «όλα τα βασίλεια της οικουμένης μέσα σε μια στιγμή» (Λουκ. 4:5). Αυτό σημαίνει ότι Του τα έδειξε σε φαντασία. Ο νους μας έχει την ικανότητα να σκέφτεται και την ικανότητα να φαντάζεται. Με την πρώτη κατανοεί τα πράγματα και με τη δεύτερη σχηματίζει μέσα

του τις εικόνες τους. Ο διάβολος, λοιπόν, χρησιμοποιεί την πρώτη για να υποβάλει στον νου μας αμαρτωλούς λογισμούς και τη δεύτερη για να εντυπώσει σ' αυτόν πλανεμένες παραστάσεις. «Το μικρό και, επομένως, απονήρευτο παιδί», γράφει ο όσιος Ησύχιος, «όταν βλέπει κάποιον που κάνει θεατρικά τεχνάσματα, ευχαριστείται και τον ακολουθεί από ακακία. Έτσι και η ψυχή μας, επειδή είναι απλή και αγαθή – γιατί έτσι πλάστηκε από τον αγαθό Κύριο –, ευχαριστείται από τις προσβολές του διαβόλου, που παριστάνει ψευδείς φαντασίες. Έτσι εξαπατάται και τρέχει προς το κακό σαν να ήταν καλό... [και] ανακατώνει τους λογισμούς της με τη φαντασία της δαιμονικής προσβολής» (Οσίου Ησυχίου, Προς Θεόδουλον, μγ'). Οι δαιμονικές φαντασίες έχουν πολύ βλαπτική επίδραση στην ψυχή, γιατί ξεσηκώνουν μέσα της τη ροπή προς την αμαρτία. Αν, μάλιστα, είναι συχνές, μπορεί να τη βλάψουν καίρια και ανεπανόρθωτα.

Για το πώς επενεργεί ο διάβολος στον άνθρωπο με άμεση επαφή πληροφορούμαστε από το βιβλίο του Ιώβ (Ιώβ 1:6-2:8) και από την ευαγγελική διήγηση για την κυρτωμένη γυναίκα, που την είχε δεμένη δεκαοχτώ χρόνια ο πονηρός (Λουκ. 13:10-16). Η επαφή, το άγγιγμα – αν το πούμε έτσι – του διαβόλου ξεσηκώνει τα σαρκικά πάθη ή προκαλεί αρρώστιες στις οποίες δεν επενεργούν οι συνηθισμένες ανθρώπινες θεραπείες.

Από το βιβλίο: Αγίου Ιγνατίου Μπριαντσανίνωφ, Επισκόπου Καυκάσου και Μαύρης Θάλασσας, Έργα 5. Λόγος για τα πνεύματα – λόγος για τον θάνατο (αποσπάσματα). Ιερά Μονή Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικής 2014.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>